

SERMO ASCETICUS.

ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτοῖς, & ἄνθρωποι ὡκο-
δομήσασαν. Ἡ δὲ ἡμετέρα κατήχησις, κατα-
λειψασα τὰς βιβλικὰς ἰδέας, & κρημνῶν καὶ
τραχηλῶν βαδίζει· ἢ γὰρ ἔστιν ὁ & Θεὸν ἀνα-
χαράν ἢ χρημάτων, ὡς δὲ ἀποταξόμενος & ἢ
ἢ ζῶν ἢ ἀώνιον· ἢ δὲ ὡς ὁρῶν καὶ παπείων, ἢ
δὲ ἡσυχος καὶ ὑβρεως ἀπεχόμενος ἢ λοιδορίας
ἢ σπυρίων. Ἀλλὰ πάντες ὀργίλοι & ἀντίλογοι,
καὶ πάντες ὀκνηροὶ καὶ θυμωδῆες, καὶ ἱματίων
καλλωπισαί· πάντες κενόδοξοι τε καὶ φιλοδόξοι,
καὶ πάντες φίλωται. Ὁ γὰρ ἐρχόμενος κατη-
χηθῆναι, πρὸ τῆς κατήχηθῆναι, διδάσκει· πρὸ
τῆς μαθεῖν, νομοθετεῖ· καὶ πρὸ τῆς συλλαβῆσαι,
φιλοσοφεῖ· πρὸ τῆς ἠστυαγῆσαι, ἠστυάσει· καὶ
πρὸ τῆς κελυθῆναι, κελύσει· καὶ πρὸ τῆς ἠρε-
χεθῆναι, νομοθετεῖ. Εἰ παρεσβύτης ἐστὶ, μὴ
αὐθαδίας κελύσει· εἰ δὲ νέος, ἀντιλέγει· εἰ
παλαῖος ἔστιν, βιβλικῶς ἡμῶν ἀπαγεῖ· εἰ ἢ
χρῶν, πρὸ ἀναπαύσεως ἐρωτᾷ· εἰ ἐργάτης ἐστὶ,
τὸς δακτύλους τρυφερῶς φιλοκαλεῖ. Τίς οὖν μὴ
κλώσει, ἀγαπητοί, τὴν ἡμετέραν κατήχησιν; τῶ
γὰρ νόστος ἀποβλάσκει, τὰ γῆνα φρονέμεν· οἱ
γρηγόριοι κατεφρόνησαν ἢ γῆς, καὶ οἱ δοκῶντες ἢ
πανθυμαλικοί, ἐδέθησαν ἐν αὐτῇ. Οὐκ οἶδαμεν
τῶ ἐκλήθημεν, ἀδελφοί; ὡς εἰς τί ἡκαμεν
ἀγαπητοί; Εἰς ἐγκρίσειαν ἐκκληθῆμεν, καὶ βρω-
μάτων ἐπιθυμῶμεν φιλοκαλίαν· καὶ εἰς γυμνότη-
τα ἡκαμεν, καὶ πρὸ ἐσθῆτος φιλονεικῶμεν. Εἰς
ἠστυαγῆν καὶ πραότητα ἐκλήθημεν, καὶ ἀνελε-
γόντες ἀντιλέγομεν. Ἀναγνώσκοντες, ἢ γνώσκο-
μεν· καὶ ἀκύνοντες, εἰς τὰς ἀκούας ἢ πρὸ ἀδεχό-
μεθα. Εἰ ἢ ἐν ὁρῶν ἀφῶν περὶ τῆς φωνῆς,
ἀλλοιῶται τὸ πρόσωπον καὶ τὴν καρδίαν προείτα·
ἡμεῖς ὃ τὸς φοβηθέντας Ἀποστόλους, καὶ λιθο-
βοληθέντας Προφῆτας ἀναγνώσκοντες, εἰ ἢ
ἠστυαγῆσιν τὰ ταῦτα λέγεσθαί. Καὶ τί
πρὸ τῆς Προφητικῆς λέγω καὶ Ἀποστολικῆς; αὐ-
τὴν ἢ Θεὸν Λόγον κρεμασθέντα ἐπὶ ξύλῳ & ἢ
τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν καὶ ἀναρθεθέντα ἀκύνο-
μεν, καὶ γελῶμεν μετεωρίζμενοι. Ὁ ἥλιος
μὴ φέρων τὴν ὑβριν τῆς Δεσποτίας, τὴν φε-
ρόντα εἰς σκότος μετέβαλε· καὶ ἡμεῖς,
δὲ τῶ σκότους τῆς κακίας ἡμῶν ἢ δέλομεν
μεταβληθῆναι. * Τὸ καταπέτασμα τῆς ναῦς,
μὴδὲν ἀμαρτήσαν, ἐαυτῶν διερέψεν· ἡμεῖς
ὃ & τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ἢ δὲ τὴν καρ-
δίαν ἡμῶν δέλομεν καταφυγῆναι· γῆ συνε-
χῶς φοβουμένη δὲ πρὸς ὄψα Κυεῖς σαλεύε-
ται ἠστυαγῆσιν ἡμῶν πρὸς φόβον ἡμετέρον, καὶ

tant : quoniam & Deus glorificatus est in eis,
& homines exemplo illorum sunt edificati: nos-
tra porro institutio, relicti viis rectis, per præ-
cipitia fertur, asperasque per vias incedit. Non
enim reperitur hoc tempore qui propter Deum
pecunias ac facultates deferat : neque est qui
ob vitam æternam sæculo renunciet . Non est
mitis, non humilis, non quietus : non est qui
contumeliis injuriisque affectus, patienter ferat .
At cuncti iracundi & contentiosi : cuncti
desides & indignabundi , vestumque orna-
menta sectantes: cuncti vani sunt & inanis glo-
riæ cupidi : cuncti proprio amore capti . Nam
is quidem, qui ut instituat accedit, antequam
se instrui patiat, alios instruere cupit : prius-
quam doceatur, aliis leges dicere ambit : an-
tequam syllabas connectere noverit, philoso-
phatur: antequam subdatur, subjicere sibi alios
appetit : antequam superiorum imperatis mo-
rem gerat, ipse jubet & imperat : & priusquam
corripitur atque admoneri velit , ipse aliis leges
prescribere nititur . Et si quidem senior sit at-
que provectior, cum audacia & superbia impe-
rat : at si junior, contradicit atque repugnat .
Quod si forte dives est, honorem sibi confestim
deferri postulat : si vero pauper, de requie est
sollicitus : si autem operarius, digitos delica-
tos atque elegantes habere studet. Quis igitur
non deplangat, carissimum, nostram religiosam
institutionem ? nos enim qui sæculo abrenun-
ciavimus, terrena adhuc sapimus. Agricoltæ ac
rustici despiciunt terram: & nos, qui videbamur
esse spirituales, terrenis curis distringimur . An
ignoramus, ad quid vocati sumus, fratres ? an
nescimus, quorum venerimus, dilectissimi ? ad
temperantiam & abstinentiam vocati sumus. &
ciborum varias exquisitasque delicias expeti-
mus. Ad nuditatem persequendam venimus :
& de vestium cultu contendimus . Ad obedi-
entiam & mansuetudinem sumus vocati : &
cum asperitate resistimus. Legentes non intel-
ligimus, & audientes, ea quæ dicuntur non per-
cipimus . Si quis forte per iter repente jugula-
tum hominem offendat, mutatur atque expal-
lescit facie, & corde perhorrescit : nos vero
occisos dum legimus Apostolos, & Prophetas
lapidibus obrutos, frustra hæc legi existima-
mus. Et quid de Prophetis dico & Apostolis ?
Ipsum Deum Verbum in ligno suspensum oc-
cisumque propter peccata nostra audientes,
mente vaga distrahimur, & ad risum conver-
timur . Sol non ferens injuriam ac contume-
liam Domini, subductis radiis splendorem
suum in tenebras convertit : & nos ex mali-
tiæ nostræ tenebris converti nolumus. Velum
templi cum nihil peccasset, a seipso discissum
est : & nos propter peccata nostra corde com-
pungi reculamur. Terra contremiscens a facie
Domini ad nostrum terrorem sub pedibus no-

Tom. I.

F frīs

Matth. 27.
Marc. 15.
Luc. 23.